

Zbigniew Bargielski, jeden z najwybitniejszych współczesnych kompozytorów polskich, urodził się w Łomży w 1937 r. Dzieciństwo i młodość spędził w Lublinie. W 1954 r. ukończył prestiżowe II Liceum Ogólnokształcące im. hetmana J. Zamojskiego. Równocześnie uczęszczał do Państwowej Szkoły Muzycznej stopnia Podstawowego i Licealnego. W latach 1954-1957 studiował prawo w Uniwersytecie M. Curie-Skłodowskiej. Następnie poświęcił się całkowicie muzyce. Kompozycję studiował w Warszawie u T. Szeligowskiego i w Katowicach u B. Szabelskiego. Po otrzymaniu dyplomu Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej w Katowicach /1964/ kontynuował studia u N. Boulanger w Paryżu i w Hochschule für Musik w Grazu. Był też stypendystą Akademischer Austauschdienst w Darmstadt /1986/. Zajmował się również krytyką muzyczną zamieszczając felietony na łamach „Ruchu Muzycznego” i „Kuriera Polskiego”.

W okresie stanu wojennego udało mu się wyemigrować do Wiednia, gdzie mieszka do dziś, z Lublinem utrzymuje stałe kontakty.

Dorobek kompozytorski Z. Bargielskiego jest bogaty i zróżnicowany. Do najwybitniejszych utworów należą: opera „W małym dworku” /1972/, utwór na orkiestrę „Parades 1971” /1971/, Koncert na perkusję i orkiestrę /1975/, Koncert na skrzypce i orkiestrę /1975/, „Wyprawa w niewysłowionność” /1986/, „Requiem” /1992/, „Trigonalia” na gitarę, akordeon, perkusję i orkiestrę kameralną /1994/, utwory kameralne i wokально-instrumentalne: „Różany ogród” /1971/, cztery kwartety smyczkowe /1977, 1980, 1986 i 1994/, „Dolina bielejących kości” /1977/, „Kalejdoskop” na akordeon /1988/, „Slapstick” na orkiestrę kameralną /1997/, „Krajobraz wspomnień” - trio na skrzypce, wiolonczelę i fortepian /1996/.

Utwory Z. Bargielskiego wykonywane były na licznych festiwalach muzyki współczesnej /„Warszawska Jesień”, „Muzicki Biennale Zagreb”, „Festival de Paris”, „Steirischer Herbst”, „Leningradzka Wiosna”, „Encontros Gulbenkian”, „Helsinki Festival”, „Festival de Strassbourg”, „Światowe Dni Muzyki”/. Miał wiele nagrań radiowych i telewizyjnych. Komponował też muzykę filmową /m.in. „Getto w Warszawie”/.

Twórczość przyniosła mu uznanie w kraju i na świecie. Jego utwory wykonywane są nie tylko w Europie, lecz także w USA, Japonii, Australii i Ameryce Południowej. Otrzymał wiele nagród i wyróżnień zagranicznych /m.in. nagroda i wyróżnienie w Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim UNESCO w Paryżu/. Władze polskie odznały go Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski „Polonia Restituta” oraz medalem „Zasłużony dla polskiej kultury”.

Zafascynowany ideą i pomysłem artystycznym Tadeusza Mysłowskiego, który w poobozowym baraku na Majdanku tworzył instalację poświęconą bezimiennym ofiarom wojen, przemocy i holocaustu, napisał warstwę dźwiękową do tego dzieła. Należy dodać, że kompozytor jest emocjonalnie związany z obozem lubelskim, ponieważ był tu więziony jego bliski krewny, Jerzy Bargielski, działacz konspiracyjny, gorący patriota i człowiek wielkiego serca.

Tomasz Pietrasiewicz, szef ośrodka „Irama Grodzka - Teatr NN”, urodził się w Siedlcach w 1955 r. W Lublinie ukończył Technikum Elektroniczne, a w latach 1976-1981 studiował fizykę na UMCS, specjalizował się w fizyce teoretycznej. Pasją jego od wczesnej młodości był jednak teatr i kultura. Jeszcze przed otrzymaniem dyplomu magistra był współzałożycielem podziemnego wydawnictwa FIS, pracował także w teatrze „Grupa Chwilowa”. W 1990 r. założył własny „Teatr NN”, w którym wyreżyserował pięć spektakli: „Wędrowki niebieskie”, „Ziemskie pokarmy”, „Inwokację”, „Zbyt głośną samotność” i „Moby Dicka”. Od początku teatr jego cieszył się dużym uznaniem w kraju i za granicą, czego dowodem są liczne nagrody: nagroda prezydenta miasta Lublina, nagroda wojewody lubelskiego, Nagroda Artystyczna Miasta Lublina, kilka nagród na festiwalach teatralnych, w tym nagroda za reżyserię „Ziemskich pokarmów” na Festiwalu Małych Form Teatralnych w Szczecinie. Otrzymał również nagrodę Fundacji Niezależnej Literatury i Wiedzy w Paryżu, Pol-Cul i Kultury, a ostatnio minister kultury Andrzej Zakrzewski przyznał mu odznaczenie „Zasłużonego dla Kultury Polskiej” za pracę wydawniczą w czasie stanu wojennego.

W ciągu następnych lat Pietrasiewicza zaczęły interesować szersze kręgi działalności kulturalnej. W 1995 r. został wicedyrektorem lubelskiego Centrum Kultury, a w trzy lata później dyrektorem samodzielnego ośrodka w Bramie Grodzkiej. Przedmiotem jego ostatnich fascynacji - obok teatru - są dzieje dawnego Lublina. Wiedzę o nim poszerza gromadząc stare fotografie i zbierając relacje.

Jest również ekspertem i jurorem programu Fundacji Kultury „Małe Ojczyzny - Tradycja dla Przyszłości”.